

In beweging...

Eén plaatje, 633 woorden

Reclamemakers beweren: één illustratie zegt meer dan 1000 woorden.

Mee eens?

Wat roept deze tekening bij jou op?

Hoeveel woorden zou jij eraan wijden?

En natuurlijk vooral: welke woorden geef je er dan aan?

Ik kwam op 633 woorden en plaats die op de andere kant.

Toen ik deze tekening voor het eerst zag schoot door me heen: Ja, hier gebeurt het! Ontmoeten. Converseren. Gewoon. Geanimeerd. Open.

En jij, wat zag jij erin? Zit je op een heel ander gedachten-spoor?

Even ter toelichting. Dat deze illustratie van John Thompson mij opviel kwam omdat ik in de maand ervoor veel met Lucas 10 bezig was. De tekening vatte dat opeens allemaal samen: Inderdaad, zó heeft Jezus het bedoeld, toen Hij zijn leerlingen erop uitstuurde. Op weg naar onbekenden, dat zullen ze spannend hebben gevonden. Maar Jezus maakte het hen zo eenvoudig mogelijk en nam daarom de Oosterse gastvrijheid als vertrekpunt. Wie toen op weg ging kon bijna altijd en overal rekenen op een gastvrij onthaal. Dus werd het: 'Welk huis gij ook binnentreedt, zegt eerst: 'Vrede zij dezen huize.' Zoiets van: je hebt het beste met de ander voor ogen, maak dat maar direkt duidelijk. 'Blijft in dat huis, eet en drinkt wat men u geeft.' Wees blij met de ontvangst, speel gewoon in op wat je aantreft.

Waarom ik met Lucas 10 bezig was? Ik zoek antwoorden op een kernvraag:

Komt het evangelie nog wel aan bij die Nederlanders die het niet van huis uit kennen?

Hier worstel ik al lang mee. Ik betrek het allereerst op mezelf. Al weet ik door een gaven-test, dat ik geen geboren evangelist ben, ik ben wél getuige van Jezus. Ik hoop dat te zijn, ook al vind ik het absoluut niet eenvoudig. Want laat ik heel eerlijk zijn: wanneer kom ik nou eens goed aan de praat met een nog-niet-gelovige? En als dat al gebeurt, wordt Jezus dan ooit onderwerp van gesprek? Als ik mezelf die vragen stel wordt het stil.

Wie gaat naar wie?

Jezus volgen betekent zélf drempels over. Tot mijn grote verrassing vond ik in het bijbelboek Handelingen nergens dat niet-gelovigen naar het 'open huis' van christenen gingen. Integendeel! De nog-niet-volger stelt zijn domein open voor volgelingen van Jezus. Filippus heeft zich bij de Ethiopiër te voegen. Hij doet het en merkt dat hij van harte welkom is in de wagen van die zoekende financier. Ook legeroverste Cornelius onderneemt niet de reis naar de leerlooierij waar Petrus verblijft, nee, Petrus moet de drempel over van Cornelius. En 'n moeite dat dat kostte! Het ligt eigenlijk zo voor de hand. Waarom zou de ander naar ons toekomen? Een mens voelt zich vaak het meest veilig in z'n eigen bedoening. Op vertrouwd terrein kun je open zijn. Gastvrijheid was toen een cultureel gegeven. Dat hoorde er gewoon bij. Is er een eigentijds parallel denkbaar? Wanneer zal een onbekende mij bij zich thuis uitnodigen en komen we samen aan de praat? Ik kreeg een idee: als onderzoeker, met een heldere vragenlijst, ben ik vermoedelijk akseptabel. Want meewerken aan een onderzoek is behoorlijk gangbaar in ons land. Ik kan me prima vinden in de rol van interviewer. Natuurlijk doe ik alleen onderzoek naar wat mij écht interesseert. Dat is snel gevonden: hoe denken andere mannen over: Opvoeden en levensbeschouwing? Dáár ligt m'n onmiddellijke interesse, dus was de vragenlijst geen groot probleem. Inmiddels ben ik thuis genodigd door René, Dick, Peter, Frans en Bob. Telkens een gesprek 'man-to-man'. Alle vijf sturen ze hun kinderen naar een openbare basisschool, want zelf hebben ze geen enkele kerkelijke achtergrond. Hoe dit verhaal verder gaat? Daar ben ik óók vreselijk benieuwd naar! Want deze vijf mannen voelen allemaal voor een of ander vervolg. Maar hoe precies? Ik mag met voorzetten komen...

Dat is spannend! Want ik ben aan iets begonnen waar ik de afloop niet van ken. Het *voelt* ook als 'n avontuur. Het tintelt bij me. Tegelijk wil ik bij voorkeur niet eenzaam verder pionieren, daarom tot slot een gemeente vraag:

Wie wil hierin met me meedenken, -bidden of -werken?